

Eiropas Parlamenta priekšsēdētājas Robertas Metsolas runa

Eiropas Parlaments, Strasbūra

2024. gada 16. jūlijs

Dārgie kolēģi,
Dārgie eiropieši,

Ar pazemības un atbildības sajūtu es jūtos pagodināta par jūsu sniegto uzticību, lai turpinātu pildīt jūsu priekšsēdētājas pienākumus. Es strādāšu katru dienu, lai attaisnotu šo uzticību man un šim Parlamentam.

Šī arī turpmāk būs ikvienam cilvēkam Eiropā kalpojoša Iestāde. Kopā mums ir jāaizstāv politika, kas attaisno cerības, sapnis, kas ir Eiropa. Par joprojām nepiepildīto mūsu priekšteču – dibinātāju – apņemšanos.

Pēc divarpus gadiem šajā amatā es joprojām vēlos, lai cilvēki atgūtu pārliecību un no jauna dedzīgi iestātos par mūsu projektu. Pārliecību, kas ir vajadzīga, lai padarītu mūsu kopīgo telpu drošāku, taisnīgāku un vienlīdzīgāku. Pārliecību, ka kopā esam stiprāki un labāki. Pārliecību, ka mūsu Eiropa ir Eiropa visiem.

Mūsu Eiropai ir jābūt tādai, kas atceras. Eiropai, kas mācās no pagātnes grūtībām un atzīst to tik daudzo cilvēku cīņu, kas aizstāvēja savus ideālus, kurus mēs dažkārt uzskatām par pašsaprotamiem. Visiem tiem, kas, atbrīvojoties no Eiropu tik ilgi savā jūgā turējušā totalitārisma, tika pārvietoti, pazuda bez vēsts un kas stājās pretī tankiem un lodēm. Visiem tiem, kuri ticēja labākai nākotnei un kuri uzdrošinājās sapņot. Mūsu Eiropai ir jābūt tādai, par kuru lepotos Adenauers, Miterāns, Valensa, Feneks-Adami, Havelis, Veila, Falkone un Borselīno.

Mūsu Eiropai ir jābūt tādai, kurā viņus godā un kas ciena mūsu kopīgo vēsturi. Strasbūra ir vispiemērotākā vieta, kur pieminēt pagātņi un veidot nākotni, jo tajā atrodas Eiropas Parlaments – šis dzīvais samierināšanās simbols.

Mūsu Eiropai ir jābūt visiem pieejamai, Eiropai, kurā ikviens ne tikai jūtas piederīgs, bet uzskata sevi par atbildīgo.

Mūsu sabiedrībās novērojamā polarizācija ir novedusi pie konfrontāciju veicinošas politikas, pat politiskās vardarbības. Vieglās atbildes, kas šķeļ mūsu kopienas “viņos” un “mūsos”. Mums ir jāpārvar šī segmentārā domāšana, kas cilvēkus izslēdz un liek viņiem novērsties. Šāda situācija izraisa naidu, nevis vieš cerības vai pašjāvību. Mēs saprotam, ka šādas vienkāršas politikas komforts reālus risinājumus nepiedāvā.

Šī iestāde iemieso kaut ko pretēju. Tā drīzāk vēlas būvēt, nevis iznīcināt. Tā no sarežģītā ceļa nebaidās. Tā spēj rast un izmantot savu balsi kopējo interešu labā. Tā ir pretstats autokrātijai. Tai ar divkāršu sparū ir jācīnās par tiesiskumu. Tā saprot, ko nozīmē tas, ka mums visiem Eiropā ir jābūt patiesi vienlīdzīgiem.

Vienlīdzība, kas nav vērsta uz to, lai mūs visus padarītu vienādus, bet gan tāda, kas piedāvā visām personām vienādas iespējas īstenot savu potenciālu. Tieši iespēju vienlīdzība ir tā, kas ļauj mums būt atšķirīgiem. Šī iestāde mūsu spēku saskata dažādajās valodās, dažādajās kultūrās, dažādajos stāstos, kas arī ir mūsu īpašās eiropiskās identitātes pamatā.

Tieši pateicoties šim spēkam, mēs varēsim nodrošināt, ka mūsu šeit pieņemtie tiesību akti darbojas visu mūsu Savienības ciematu, pilsētu un salu iedzīvotāju labā. Mums ir jābūt tai balsij, kas nodrošina visu mūsu rīcībpolitiku efektivitāti vispār un cita starpā arī no jauniešu, ģimeņu, lauksaimnieku un rūpniecības viedokļa.

Mēs kopīgi esam atbildīgi par to, lai Eiropa, kuru mēs atstājam aiz sevis, būtu labāka salīdzinājumā ar Eiropu, kurā mēs nācām pasaulē.

Un mēs tik tiešām aiz sevis atstāsim labāku Eiropu, jo izveidosim jaunu drošības un aizsardzības sistēmu, kas gādās par cilvēku drošību un dos pretsparu mūsu kaimiņvalstu diktatoru ekspansijas sapņiem. Sistēmu, kas iznīcinās hibrīddraudus, ar kuriem mēs joprojām saskaramies. Kas aizsargā Eiropu. Kas aizsargā mūsu stratēģisko autonomiju. Sistēmu, kas nodrošina mieru. Sistēmu, kas ņem vērā, ka draudi, ar kuriem mēs saskaramies, ir ļoti reāli.

Eiropa pēc mums būs labāka, ja mēs pastiprināsim pūliņus Eiropas konkurētspējas nodrošināšanā: padziļināsim vienoto tirgu, izveidosim augstvērtīgas darbvietas, noslēgsim globālus tirdzniecības nolīgumus, pabeigsim mūsu banku un kapitāla tirgu savienību un rūpniecībai uzstādīsim īstenojamus mērķus. Minētie soļi ļaus saglabāt Eiropas uzņēmumus Eiropā un dos mums iespēju ieguldīt jaunatnē, pētniecībā, izglītībā, kultūrā, mūsu kopienās un citur pasaulē. Vienkāršošana arī ir viens no šādiem pasākumiem. Tāpat mēs mazināsim birokrātiskos šķēršļus un novērsīsim lieko birokrātiju, kuru dēļ cilvēki un darbvietas Eiropu pamet. Panākumi, kurus mūsu iedzīvotāji atceras visvairāk, ir tie, kuru rezultātā Eiropa viņu dzīvi ir vienkāršojusi.

Mums aizejot, Eiropa būs labāka, jo mēs sniegsim reālus risinājumus klimata jomā. Eiropa var būt lepna par savu mantojumu, un esmu pārliecināta, ka mēs joprojām varam būt pasaulē vadoši un rast veidu, kā sasniegt savus mērķus tā, lai neviens netiktu izslēgts. Tā, lai ilgtspējīga attīstība salāgotu mūsu dabiskās vides un mantojuma aizsardzību. Mēs varam nodrošināt abus.

Pēc mums Eiropa būs labāka, ja mēs spēsim stiprināt Eiropas sociālo pīlāru. Ja mēs cilvēkiem dosim cerību un pret viņiem izturēsimies cieņpilni. Ja pensijas un algas atbilst sociālajiem

gaidījumiem. Mēs nevaram virzīties uz priekšu, ja mūsu jaunieši nespēj īrēt —, nemaz nerunājot par pirkumu — vietu, ko viņi var saukt par mājām. Briest Eiropas mājokļu krīze, un mums ir jābūt līdzekļiem, kas mums palīdzētu to risināt — pat Eiropas līmenī.

Mums aizejot, Eiropa būs labāka, ja mums beidzot izdosies īstenot pienācīgu migrācijas un patvēruma regulējumu. Tas cita starpā nozīmē robežu nepieciešamo pārvaldību, kas ietver sevī atpakaļatgriešanas rīcībpolitiku un kas pirmām kārtām būtu vēsta uz cilvēku. Tādējādi tiktu nodrošināts, lai neviena cita māte vairs nebūtu spiesta ievietot savu bērnu nedrošā laivā, proti, nodot noziedzīgo cilvēku tirdzniecības tīklu rokās. Šādi soļi garantētu, ka Eiropa spēj būt sava vēsturiskā un lepnā mantojuma cienīga.

Mēs aiz sevis atstāsim labāku Eiropu, ja mēs izmantosim iespējas, kuras mums paver digitālais laikmets. Iespējas, kuras rada mākslīgais intelekts. Mums ir jābūt pirmrindniekiem un jāspēj gūt labumu un mazināt dezinformācijas sekas. Mūsu rīcībā ir visas pasaules zināšanas, taču cilvēki jūtas vientuļāki nekā jebkad agrāk. No tā var secināt, cik lielā mērā vārdam “Eiropa” ir jānozīmē arī kopiena.

Mēs nevaram aiz sevis atstāt labāku Eiropu, ja cilvēki jebkur Eiropā joprojām nespēj būt tas, kas viņi vēlas būt, un mīlēt tos, kurus viņi vēlas mīlēt. Mēs aiz sevis labāku Eiropu neatstāsim, ja nenovērsīsim visus šķēršļus, kas liedz cilvēkiem ar invaliditāti mūsu Savienībā būt tādām pašām iespējām dzīvēt kā ikvienam citam. Ja nespēsīm apkarot diskrimināciju vai izskaust augošo antisemitismu vai islamofobiju. Ja naids un vardarbība arī turpmāk būs pārāk lieli mūsu politiskā vēstījuma virzītājspēki. Mums ir jānodrošina Eiropa, kurā ikviens jūtas mājās; kur tādas meitenes kā Koko no Īrijas ir aizsargātas pret viņas vajātājiem.

Mēs aiz sevis labāku Eiropu neatstāsim, ja pārāk daudz sieviešu joprojām nespēj justies tai piederīgas. Pārāk daudz sieviešu mūsu Eiropā aizvien tiek ļaunprātīgi izmantotas, joprojām piekautas un joprojām noslepkavotas. Pārāk daudz sieviešu arvien cīnās par tiesībām. Pārāk daudz sieviešu par vienu un to pašu darbu joprojām saņem mazāk nekā vīrieši. Pārāk daudz sieviešu aizvien jūt bailes. Šai ir jāklūst arī par viņu Eiropu.

Mēs varam veidot Eiropu, par kuru sapņoja Simona Veila un Nikola Fontēna. Eiropu, kuras priekšrocības Marija Sklodovska-Kirī pilnībā izmantot nespēja. Eiropu, kuru Džūlija, Pelīna, Ana Vanessa, Dafne un vēl daudz citu sieviešu vairs nekad nepiedzīvos Mēs to darīsim viņu labā, visu to labā, kas runāt nespēj, un visu to labā, kas nāks pēc tam.

Es zinu, ka kopā mēs aiz sevis atstāsim labāku Eiropu nekā to, kurā mēs nācām pasaulē. Es zinu, ka tad, kad pasaule raudzīsies uz šo parlamentu, tā redzēs iestādi, kas aizstāv tiesības un kas aizsargā žurnālistus, un kas augstu vērtē brīvību, un kas izprot savu lomu pasaulē – kalpot par globālu demokrātijas etalonu.

“Tendence būt vienotiem ir viena no vēstures konstantēm,” pirms 70 gadiem teica Alčide de Gasperi. “Runājam, rakstām, uzstājam, neatslābstoši strādājam pie tā, lai Eiropa būtu dienaskārtības augšpusē.” Es tikai atkārtāju viņa vārdus, kuri mums, šā sasaukuma deputātiem, ir jāpatur prātā.

Draugi!

Mēs esam sapratuši, ka demokrātija nav kaut kas, ko var uztvert par pašsaprotamu. Mēs esam piedzīvojuši to, ka mūsu Eiropas vērtības pārāk daudzi uzskata par apdraudējumu. Tā ir zīmotne, ko mums ir piešķīruši autokrāti un kuru mēs turpināsim lepni valkāt.

Krievijas agresijas karš pret suverēno Ukrainu joprojām ir mūsu darba kārtības prioritārs jautājums. Kara sākumā es, jūsu pilnvarota, devos uz Kijivu. Tas bija apmeklējums, kas deva jaunu impulsu mūsu iestādei, jaunu atpazīstamību un ietekmi. Šī iestāde palīdzēja politisko starmeti pievērst nepieciešamībai atbalstīt Ukrainu, un cilvēki paļaujas uz mums, ka šā starmeša gaisma spīdēs tik spilgti, cik vien iespējams.

Mums būs jādara vēl vairāk. Mums ir jābūt gataviem pārsniegt sava komforta robežas un darīt to, kas ir jādara.

Mums tas ir jādara, jo Eiropai ir jāiestājas par brīvību. Lai panāktu mieru, reālu mieru, kurš ir piedevām taisnīgs, cieņpilns un nodrošina brīvību. Jo Eiropā mēs saprotam, kā pārvarēt šķietami nepārvaramas plaisas. Šim uzstādījumam ir arī jākalpo par mūsu reakcijas uz konfliktu Tuvajos Austrumos vadmotīvu, ņemot vērā, ka pat kara apstulbumā mums arī turpmāk ir jābūt cilvēces balsij, kas pauž vēlmi izbeigt starppaaudžu vardarbības ciklu, panākt divu valstu risinājumu, ilgtspējīgu mieru un atgriezt tos ķīlniekus, kuri joprojām atrodas gūstā.

Tieši šī ir tā loma, kas ir mūsu rīcības pamatā brīdī, kad mēs atzīmējam 50 skumjus mākslīgi sašķeltas Kipras gadus. Mums ir jābūt paaudzei, kas ANO plāna ietvaros spēj rast risinājumu. Mums beidzot ir jāpārvar Eiropas vēstures tumšā plaisa – jāpiedāvā reālistisks risinājums, kas atbilst Drošības padomes rezolūcijām un mūsu Eiropas vērtībām.

Šī mūsu kopējās cilvēces aizstāvība ir tā, kas liek tieši mums iestāties par sievietēm, kas Afganistānā tiek šausmīgi apdraudētas, būt solidāriem ar meitenēm un studentiem Irānas ielās, ar Svjatlanu Cihanousku, ar netaisnīgi ieslodzītajiem un kustību par brīvu un demokrātisku Baltkrieviju, ar drosmīgajām jezīdu meitenēm, kas joprojām cīnās, ar Jūliju Navaļņiju, kura nav zaudējusi drosmi, ar visiem tiem, kuri visā pasaulē turpina spītēt asaru gāzei, vicinot mūsu – Eiropas – karogu.

Tas ir tas, ko nozīmē Eiropa visā pasaulē. Tas ir tas Parlaments, kuru redz pārējā pasaule. Parlaments, kuram mums visiem ir tas gods kalpot.

Tieši parlamentārā diplomātija ir tā, kas būs nozīmīga, ņemot vērā, ka mēs aizsargājam multilaterālismu un gatavojamies Eiropas Savienības paplašināšanai. Tā kā cilvēki raugās uz mums Ukrainā, Moldovā, Gruzijā, mums ir jābūt gataviem sniegt Eiropas roku visiem tiem Rietumbalkānu iedzīvotājiem, kuriem pārāk ilgi ir liegts progress, jo katrs no viņiem iet pa savu ceļu, pamatojoties uz nopelniem, kas atbilst nepieciešamajiem kritērijiem.

Mums ir jābūt gataviem šai jaunajai pasaulei un šai jaunajai realitātei. Un visi kopā mēs būsim gatavi.

Kolēģi!

Lai no jauna apliecinātu savu uzticību Eiropai, mēs, runājot lielā Eiropas svētā no Krakovas – Karola Voitilas – vārdiem, nedrīkstam baidīties. Nedrīkstam baidīties stāties pretī autokrātiem. Nedrīkstam baidīties pildīt mūsu solījumu. Nedrīkstam baidīties iestāties par Eiropu. Nedrīkstam baidīties turpināt veidot Savienību, kas darbojas mūsu visu labā.

2016. gadā Džonatans Sakss rakstīja: “Cerību politika ir reālistiska. Taču, lai to radītu, mums būs jārod līdzekļi, kā stiprināt ģimenes un kopienas, veidot kolektīvās atbildības kultūru un uzstāt uz kopīgā labuma ekonomiku. Tas vairs nav partiju politikas jautājums. Uz spēles ir brīvība kā tāda, brīvība, kas tika izcīnīta tik grūti un tik ilgi. Mums ir jārada pārlicinošs cerības vēstījums, kas uzrunātu mūs visus, nevis tikai dažus no mums. Un pie tā ir jāķeras jau tagad.”

Draugi, mēs varam no jauna kļūt par šīs mūsu lielās Savienības vēstījuma autoriem. Mēs varam iedvesmot jaunas eiropiešu paaudzes.

Jo Eiropa ir cerība.

Eiropa ir ticība.

Eiropa esam mēs visi.

Eiropa joprojām ir atbilde.

Lai dzīvo Eiropa!